

**ELS
NOSTRES
BEULAS**

crèdits

Edita

Ajuntament de
Santa Coloma
de Farners

Col·labora

Diputació
de Girona

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Consell Comarcal
de la Selva

Comissari

Sebastià Goday

Fotografies

David Rueda

Muntatge exposició

Marc Alsina

Benet Simon

Disseny

La Fonda Gràfica

Disseny catàleg i impressió

Arts Gràfiques Cantalozella

Dipòsit legal: GI 795/2021

© del text, l'autor

© tots els drets reservats

Quadre coberta:

Santa Coloma de Farners, c. 1962-1963,

oli / tela, 89x116 cm, col·lecció privada

Exposició inaugural de la Casa de la Paraula de Santa Coloma de Farners.

Dissabte, 3 de juliol de 2021.

índex

Pròleg Joan Martí	p. 05
<i>Farners de Beulas o Beulas de Farners, triïn</i> Sebastià Goday	p. 09
El meu Beulas Antoni Solà	p. 15
Otis	p. 23
Biografia	p. 68
Exposicions individuals	p. 70

Pròleg

Quan el 7 d'agost de 1921 naixia Josep Beulas a Santa Coloma de Farners, pocs es podien imaginar el brillant futur que li esperava. Naixia un dels pinzells del paisatge més elegants que aquesta terra ha proporcionat.

De ben petit a Josep Beulas se li extén la mà amb llapis i pinzell. El seu recorregut professional és extraordinari: un nen amb recursos familiars limitats esdevé referent pictòric del paisatge i ho fa amb dedicació, treball, constància, passió, ambició i visió –talment com si sargís nous patrons–. Beulas cus un llenguatge particular del paisatge. Avui, la seva obra és reconeguda i admirada arreu.

Beulas viatja, observa, aprèn i va configurant un paisatge propi des de la Santa Coloma més immediata als paisatges d'Oscà més íntims: uns Monegros immensos d'on n'extreu i capta modalitats, subtileses, intensitats.

Establert a Oscà, l'any 2000 es constitueix la Fundació Beulas a partir de la seva col·lecció privada d'obres d'art i que serà l'embrió del futur Centre d'Art i Naturalesa-CDAN. Josep Beulas, però, també manté les arrels a la seva ciutat natal que el fa fill predilecte, el 1983. Per voluntat de Beulas i la tasca de Quimeta Camí (amb qui contrauria matrimoni l'any 2014), l'ajuntament de Santa

Coloma de Farners, amb l'aleshores alcalde Sr. Antoni Solà, accepta el 2012 la donació de 37 obres de l'artista.

Ara, 100 anys després del seu naixement, ens disposem a retre el millor reconeixement que es pot fer al nostre pintor més significat: honorar-lo amb una mirada completa. Avui, doncs, us presentem la primera de les exposicions commemoratives. Una extraordinària antològica que el Comissari Sebastià Goday ha pogut configurar gràcies als fons cedits pels ciutadans farnesencs. A mida que s'anava treballant en el format inicial es va fer pal·lès que l'exposició abarcaria tots els moments evolutius de la seva intensa ploma. Avui podem dir que estem davant la primera antològica que mai se li ha dedicat a l'artista.

En el marc de l'Any Beulas podrem gaudir, doncs, de dues exposicions. Si ara l'antològica se centra en la tècnica a l'oli, des del febrer fins l'abril podrem gaudir de les altres tècniques que l'artista emprava, com ara l'aquarel·la.

El resultat que avui presentem ha estat possible gràcies a l'originalitat de la proposta i al compromís de la ciutadania que ha volgut compartir amb tots nosaltres el Beulas més proper, «Els nostres Beulas».

El valor, doncs, és aquest: hem sabut canalitzar els esforços comuns i teixir les complicitats per a establir un compromís compartit entre el món de l'artista i la ciutat que el reconeix com a propi. El compromís amb Beulas és el compromís amb l'art contemporani: la difusió, l'aproximació als públics. L'art entès com una forma d'actuació davant la realitat més actual, les arts plàstiques enteses com una reflexió crítica de futur. El compromís amb Beulas i el seu llegat és el del treball constant: la difusió, la promoció, la projecció, la conservació del seu llegat i la posada en valor d'aquest artista colomenc.

Amb aquesta antològica, doncs, volem situar definitivament l'artista al nostre paisatge.

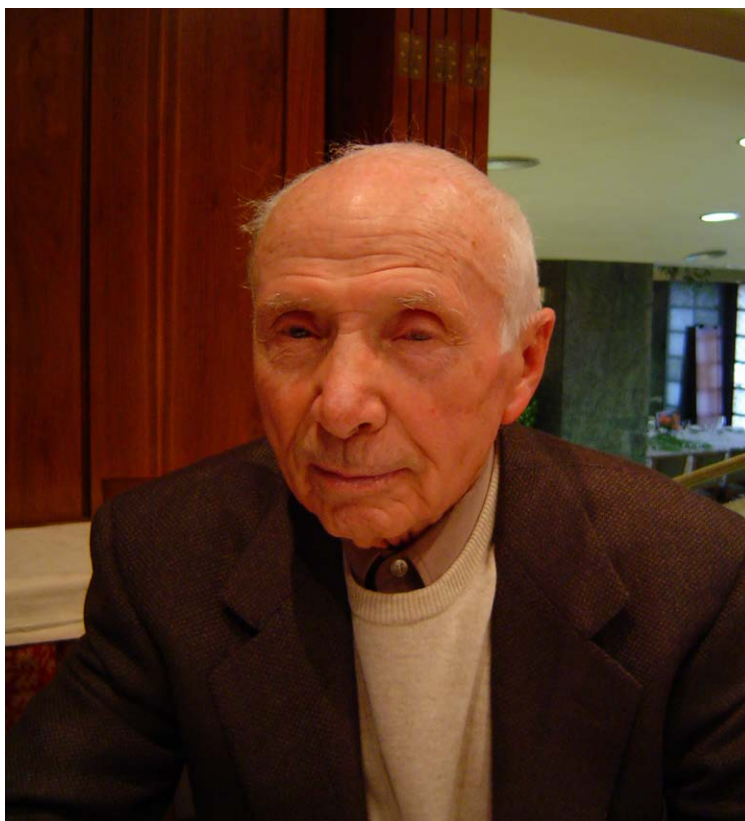
Vull donar les gràcies a totes i cadascuna de les persones que ho han fet possible: a Quimeta Camí, Antoni Solà i Sebastià Goday, en primera instància, als Serveis Territorials de Cultura de la Generalitat de Catalunya i a

la Sra. Carme Renedo, a la Diputació de Girona-àrea de Cultura i al Sr. Albert Piñeira, al Consell Comarcal de La Selva-àrea de Cultura i al Sr. Pere Fernández i a la resta de components de la Comissió de l'Any Beulas: Ricard Planas, de la revista «Bonart», Marià Mascort, de la «Galeria d'Art El Claustre», J.M Fradera, Marc Cuixart, Amat Las Heras i als artistes Jordi Armengol i Marta Nègre. També vull agrair el compromís i participació dels treballadors de la Casa de la Paraula. Finalment, a la regidora de cultura Mireia Mitjavila i molt especialment a l'alcaldeessa Susagna Riera qui ha promogut, participat i activat les activitats de l'«Any Beulas» en tot moment.

Gràcies, en nom de Santa Coloma a tots els ciutadans colomencs que heu cedit aquestes obres perquè plegats, puguem gaudir d'«Els nostres Beulas»

Féu-vos-la vostra. Fem-nos-la nostra.

Joan Martí i Bonmatí
Alcalde

*“Un dia clar de somnis i de foc
ens torna al lloc on vàrem començar.”*

Joan Vinyoli
Vent d'aram, 1976

Farners de Beulas o Beulas de Farners, triïn

Fa 100 anys, un segle, que l'artista colomenc Josep Beulas i Recasens va néixer a Santa Coloma de Farners. La seva biografia inicial ens el mostra precoç en l'ànsia de la pintura, en la dèria i els esforços privatis per tenir les eines de pintor, en les trobades i l'aprofitament d'artistes que passaven per Santa Coloma, com Joaquim Mir o Solé Jorba, en l'amistat còmplice del Sr. Vilallonga de Can 65, a la plaça, que li facilitava la manera d'aconseguir els primers estris de pintor novell.

La meua visió del Beulas que he conegut és la d'un artista inquiet que, a més de la força creadora professional, gastava una mena de motoret suplementari, ben greixat, que el proveïa d'una capacitat de treball i de concentració que el diferenciava de la resta dels mortals, i si al tram final de la seva vida era així, he d'imaginar-me'l de jove carregat amb tota l'energia pròpia de l'edat i sabent jugar dia a dia amb les cartes que l'atzar li proporcionava per aconseguir, sempre amb molt de treball i esforç, les fites que s'havia fixat o, també, per agafar el tren en el moment just que passava. En la vida de Beulas no hi ha lloc per al lament, per a la desídia, per al vagareig al cim del pedestal. Tot és moviment cap endavant. Ell i el motoret no fallen.

És voluntat de l'Ajuntament de Santa Coloma de Farners commemorar el centenari del seu naixement a la ciutat

amb un seguit d'actes evocadors de la seva relació amb la seva ciutat nadiua. Uns dels que potser causaran més impressió seran la present exposició i la de cloenda de l'any Beulas, on podrem adonar-nos de la seva fidelitat a la ciutat, com també de la fidelitat de molts colomencs a la seva obra, que per primera i única vegada es podrà gaudir en conjunt fora de l'àmbit privat, de la col·lecció privada. Josep Beulas, entre un munt de qualitats, va saber seduir els seus conciutadans, com va saber fer-ho als seus llocs de residència al llarg dels anys: Osca, Madrid, Barcelona, Torla, Ordesa, Santa Coloma de Farners, Blanes, Roma.

Després de la recerca personal i de la crida a través de les pàgines de *Ressò*, ens va sorprendre trobar al voltant d'un centenar de peces, entre olis i aquarel·les, de diferents estadis de la seva evolució artística, gairebé totes col·locades en llocs d'honor en les llars. Tal quantitat d'obra ens plantejava un interrogant: com podíem fer-ho per mostrar la màxima quantitat d'obra sense ferir sensibilitats i, paral·lelament, fer un traçat amb la màxima fidelitat possible pel seu recorregut evolutiu, creatiu. La nostra sorpresa ha estat de primer ordre: l'art de Beulas es pot resseguir fidelment des de la privacitat dels nostres conciutadans, cosa que demostra que el fill predilecte de Santa Coloma (des de l'any 1983) ha tingut amb

els seus una relació recíproca d'estimació que va arribar el zenit en el moment de la cessió d'una bona part de la seva col·lecció a l'Ajuntament de Santa Coloma, al comú colomenc.

Per celebrar aquest centenari obrirem, un cop més, la Casa de la Paraula a la seva producció. Primerament amb quadres, olis sobre tela, i l'any vinent, per cloure l'any Beulas, amb un recull d'obres sobre paper, aquarel·les. En totes dues tècniques va ser un mestre. Però amb alguna provatura que ràpidament va abandonar, com són els retrats de 1954, l'obra beuliana té sempre com a leitmotiv el paisatge –el Paisatge–, sí, un paisatge que l'ha apassionat, gairebé abduït, i que, per entendre'ns, ha usat en benefici propi i, per damunt de tot, de la pintura, de l'art de la interiorització de la pintura. I gosaria dir que Beulas ha estat sempre un ecologista, un precursor dels qui avisen de la deriva d'un món global tan irrespectuós i cínic. L'artista selvatà s'ha erigit en un far en aquesta visió del paisatge on no hi caben gairebé els laments, només la lluita en favor dels paisatges.

En aquesta exposició veiem perfectament com creix artísticament la seva mirada a l'exterior del carrer de la Verge Maria del 1939, passant per l'aventura curta però profitosa de l'artista retratista d'encàrrec o per amistat, la implosió artística i de coneixement en la seva estada a Roma, a Itàlia, en la seva troballa més feliç, que és el paisatge castellà, tant l'urbà com el que després el farà més i més essencial en els camps oberts de Castella, on pràcticament no hi cap res més que la terra; més tard, paisatges més sintètics i pictòrics, diguem-ne els Monegres d'Osca, i també els rius i les arbredes pirinenques d'Ordesa o de la mateix Santa Coloma, per finalitzar en els paisatges vertebrals, gairebé abstractes, on un horitzó, on unes taques de colors desenvolupen un món: és el gran Josep Beulas. He volgut sintetitzar en unes poques

ratlles aquest Beulas conservat majoritàriament a Santa Coloma de Farners.

Ens enfrontem a moments en què, després del seu pas per l'Academia de San Fernando de Madrid i per l'Academia Española de Bellas Artes a San Pietro in Montorio, a Roma, Beulas aprofundeix en les visions de ciutats o paisatges dominats per la ruïna, pel pas d'una vida anterior més rica, noms que ens porten a ideals grecollatins, medievals, imperials, com en el cas de Toledo, Àvila, Girona, o Roma o Taormina, que en la concepció de la visió de l'espai de la paleta beuliana deixen de ser la postal enyorada d'un temps passat per ser una àvila, una toledo, una girona, una roma on triomfa la pintura: els plans, la composició, els colors, l'*skyline* preconcebut, sabut, memoritzat, estimat, s'usen per lluitar, amb pinzellades, veladures, pigments, monocromies exactes, en els camps de batalla de la pintura de Beulas de Farners. Ell converteix en clàssiques imatges ancestrals, conegudes, i se serveix de la pintura, de les possibilitats del llenguatge i d'apropiació de la pintura apresada en acadèmies i per mitjà de l'observació personal. Beulas comença l'experimentació, el treball intern, sigui al taller, sigui en el paisatge urbà triat. No sempre en la seva obra tot és lineal; sovint superposa moments creatius contra moments del passat, mentre treballa en una troballa en deixa altres de banda per aprofundir i exercitar-se en una evolució unitària.

Ens cal encapçalar l'exposició amb la vista del *Carrer Verge Maria*, amb les parets exteriors de les serres d'en Muxac, un oli de 1939, vistós i realista, un document valuosíssim en la seva trajectòria inicial i en la visió d'una moment de Santa Coloma. El bodegó *Carnaval*, de 1941, o el bodegó del pinzell i la paleta ens marquen la intuïció primerenca de l'artista que ja sap per on vol anar però que també sap que ha de treballar-ho. Són natures

mortes, bodegons plens d'elements aliens a la situació de postguerra a Santa Coloma, potser provatures, potser seguiments de les indicacions que el Sr. Vilallonga, botiguer i pintor aficionat, li proporcionava amb certa regularitat i que Beulas amb molt d'esforç i treball compensava.

Anys 50-59: són els anys dels quadres *Fontana Paola del Gianicolo a Roma*, de 1958, o *Taormina*, de 1959. Tenen ja la vitalitat de l'artista que ha fet creu i ratlla amb el passat més rigorós; el seu esforç, la seva constància en la pintura l'han dut des de l'Oscà de la seva muller, Maria Sarrate, a l'Academia de San Fernando, a Madrid, on comença treballant i acaba independitzant-se per abocar-se exclusivament al món dels reptes de la pintura. Comença a apropiat-se del paisatge de l'Alt Aragó i de la Castella profunda. I guanya beques d'estudi a París i la residència, per cinc anys, a Itàlia, on es xopa de la italianitat clàssica i moderna més suggestiva, mestrívola, inspiradora, tant en els paisatges urbans com en el personal que l'acompanya. Molts duraran tota la vida. Són anys d'aprenentatge per desembocar en la rigorositat del pensament. En aquesta dècada abandona, intel·lectualment i sense traumes, la seva facilitat pel retrat, que probablement podria haver-li obert una altra via artística però que rebutja per concentrar-se exclusivament en la natura. A Santa Coloma ens ha deixat el retrat d'una generació estimada d'artistes i de personatges locals; retrats, tots, on es recull la fesomia i l'esperit del retratat.

Feta la tria, i decantant-se gairebé definitivament pel paisatge urbà i rural, Beulas afronta una etapa ja amb molt i molt d'ofici, amb el qual extreu tota l'aurèola que desprenen ciutat mítiques que certs clients d'allà on viu, Madrid, reconeixen com a punts vitals d'una història imperant: Toledo, Àvila, Girona, entre d'altres, esdevenen ciutats models, llocs on retornar amb la pintura per a

lluitar-la, per a treballar-la, per a fer provatures, per a conjugar masses de colors, plans primers i segons, per retallar cels emmarcadors a la part superior i el Tajo en la part inferior, sempre puntuat pel contrapunt vertical de les agulles de la catedral, en el cas de Toledo, o per les muralles en els projectes d'Àvila, o el campanar de Sant Feliu a Girona. Són peces, totes elles, que mantindran una evolució al llarg de la seva vida artística; peces que gairebé mai traduirà amb la tècnica de l'aquarel·la; peces, els olis, molt treballades i, totes, un nou experiment pictòric evolutiu, una nova troballa i la clau de l'èxit de l'artista en la societat i el poder madrilenys d'aquells anys. Són peces que mostren ciutats en el seu conjunt, mai racons pintorescs; no detalla estils arquitectònics, les seves ciutats mantenen unitats, *skylines*, sabors i colors, formes. Ja és un gran artista, reconegut, treballador, cosa que li permet viure bé i mantenir diferents tallers: Madrid, Torla, Santa Coloma, Ossa. Tot i el seu èxit, la seva voluntat artística i la seva inesgotable capacitat de treball, Beulas s'encaparra a portar el paisatge rural, els camps desolats de Castella, l'Alt Aragó, els Monegres, la muntanya d'Ordesa i Santa Coloma de Farners, en l'eix experimental de la seva pintura. Les obres de la dècada dels seixanta estan embolcallades encara per un cert realisme: parcel·lacions dels camps, marges, rostolls, cels i pujols, són quadres d'estudi investigats, sentits i, prèviament, fotografiats *in situ* (Beulas ha estat sempre un bon fotògraf i la fotografia, una bona eina de treball); al taller prenen cos i creixen, i Beulas els domina amb el llenguatge dels colors o l'excel·lència de les subtils monocromies, tan i tan riques, dels plans geològics contrastats, les veladures, els gruixos de l'oli, la velocitat de les pinzellades. Tot, tot juga a favor perquè aquell quadre es diferenciï del següent amb l'ànima que el pintor Beulas injecta per sempre més a la pintura. Això no és res més que la Pintura.

Més o menys en les dècades entre els setanta i els noranta, el treball i l'èxit es multipliquen però la seva progressió artística no s'atura. Centrar-se en el paisatge que coneix i que ha treballat sense descans li permet submergir-se d'una altra manera en els paisatges ja sabuts, ja manifestats, i els «essencialitza», els despulla sovint de tot allò que no sigui l'ànima vertebradora del paisatge: la terra o els rostolls, horitzó, cel. Pintures on no sobra ni falta res. Simplicitat difícilíssima. Els rostolls cremats protagonitzen els quadres que tracten el paisatge del Somontano i es contraposen al concepte riera o riu com a símbols de l'abundància. Sovint insisteix en els temes urbans que domina. Continua en l'afirmació de la seva qualitat tècnica artística, que l'allibera de mirades al passat, i concep els primers estadis cap a l'abstracció, cap a la substitució del seu propi i ric llenguatge tradicional per un altre, despullat, prodigiosament sintètic, personal, sempre ple de treball, sigui en l'horitzontalitat dels camps o rostolls aragonesos, ja idealitzats, ja interioritzats, personals, allunyats del *plein air*, sigui en els paisatges verticals vitals dels arbres i de l'aigua, la seva vibració, el seus beneficis, on es poden trobar rastres de la seva taxonomia, roures, bedolls, faigs, comprensibles, encara que plens de pinzellades i monocromies sorprenents.

Vet aquí totes les èpoques fins a arribar al capdamunt del seu procés creador, anys noranta, dos mil, els anys de l'abstracció, els quadres on culmina amb nota, probablement sense abandonar aquell paisatgisme primigeni, la progressió intel·lectual i artística de Josep Beulas.

Quadres on tot sembla pla, on una tènue línia marca allò que coneixem com a horitzó, on la coloració i els signes que abans van ser espais en el paisatge, ara es veuen com a camps, rostolls, tàlvegs, solells, es transmuten en signe, en color, repeteixo, en color, en paral·leles..., i sempre en Pintura. Beulas ja sap com construir el que es proposi, sigui en la seva evolució artística, sigui en el seu riquíssim concepte de CDAN, a Osca.

Amb els anys, el preciosisme tècnic, i sintàctic, esdevé punt de referència, els camps i els rostolls es cremen, el sol s'ennegreix i anuncia desastres, el lirisme de la pobresa esdevé súplica en favor d'un món net, millor, proporcionat, tal com la seva pintura reclama. Beulas no vol pintar ja els regadius dels Monegres, desertitzadors; Beulas sap que el món té uns límits, i els va trobar a Santa Coloma, a Madrid, a Osca. Només la pintura i el pintor no en tenen.

Probablement en aquests anys la seva obra ha estat menys a l'abast dels qui abans admiraven el seu tarannà, la seva objectivitat vital. Ara, Beulas oficia de gran entre els grans, ara ens fa partícips de les seves troballes, moltes més enllà de la pintura, i Beulas de Farners ens parla sense embuts del canvi climàtic, ens parla i ens assabenta de l'alimentació probiòtica, ens parla a l'oïda del treball i de la constància, de la vida plena, de la poètica dels paisatges, de la seva Osca adoptiva, de la Santa Coloma d'abans de la Casa de la Paraula que, inconscientment, va contribuir a concebre. Sempre hi era: com els clàssics.

Sebastià Goday Cuixart
abril, 2021

El meu Beulas

La celebració de l'Any Beulas és una magnífica oportunitat per apropar-se a la biografia, al pensament artístic i a l'obra d'aquest colomenc il·lustre, que ha estat considerat per la crítica com un dels millors paisatgistes espanyols de la segona meitat del segle XX, i així ho avalen la quantitat de premis i guardons que va rebre al llarg de la seva vida.

Quan la Quimeta, esposa de Josep Beulas, em va comunicar la mort d'en Josep, vaig sentir la necessitat d'escriure i ordenar els records de tot el que havíem compartit aquests anys. Ara, amb motiu del centenari del seu naixement, és un bon moment per revisar, reordenar i ampliar aquells records. Ho escric des del respecte, l'admiració i l'estima que em mereix en Beulas com a artista i com a persona. Com a artista perquè la seva trajectòria com a pintor és extraordinària, i així ho han reconegut molts crítics d'art que l'han situat entre els millors paisatgistes espanyols de la segona meitat del segle XX i els amants de l'art que van adquirir Beulas tot i que la seva cotització de mercat era força alta. Com a persona per la seva generositat amb Osca i Santa Coloma de Farners; pel seu tracte afable i cordial, sempre em vaig sentir molt ben acollit a casa seva. Per ser un home brillant, amb les idees molt clares sobre la vida i l'art.

Perquè traspuava enginy i saviesa, per la seva vitalitat i les ganes d'aprendre. Per la persistència per aconseguir els seus objectius. I també, per la seva senzillesa i humilitat. Parlar amb ell era un plaer, era un gran conversador; sempre trobava les paraules justes per opinar sobre qualsevol tema, o per guardar un silenci prudent quan la situació ho requeria.

Els primers records que tinc d'en Beulas són de finals dels anys seixanta, quan venia a casa a saludar el meu pare; eren amics de la infància, havien sigut companys de pupitre a l'escola la Salle, i sempre que venia a Santa Coloma passava a saludar-lo i es posaven al dia sobre com els anava la vida. El meu pare en parlava sovint amb afecte i admiració, però va ser en Beulas qui em va explicar que, quan anaven a cals "hermanos", eren companys de pupitre i que molt sovint feien una "societat"; ell feia els dibuixos i el meu pare les matemàtiques. Penso que amb el temps en Beulas va aprendre matemàtiques, però el meu pare mai va aprendre a dibuixar.

De l'etapa escolar recordava molt feliçment les tardes dels dijous; era el dia que la classe de l'"hermano" Francisco sortia a buscar algun paratge de Santa Coloma per pintar: Sant Salvador, la font picant, la riera dels frares, la zona dels dipòsits... Sortosament tenim molts llocs

bonics i en Josep tenia moltes ganes de pintar. És evident que en Beulas tenia un talent innat per a la pintura, ho portava a dins i ho estava descobrint apassionadament. Una de les vivències més entranyables que em va explicar era com va adquirir la primera caixa de pintures a Can Seixanta-cinc i com s'escapava de l'escola cada dilluns de mercat per anar a ajudar en Soler i Jorba (podeu llegir la seva versió en aquest mateix catàleg). Avui, els senyors Vilallonga i Soler Jorba se sentirien molt orgullosos d'haver potenciat, en certa manera, la trajectòria artística d'en Josep Beulas.

Us podeu imaginar la influència que pot representar per a un noi de 12 anys veure com pintava en Soler Jorba cada dilluns?

El meu primer contacte directe amb en Beulas va ser quan jo ja era alcalde i em va trucar per anunciar-me que pensava regalar a l'ajuntament un terreny d'uns 4.000 m², davant la resclosa; era la Festa Major de l'any 1995. Una gran notícia que ens permetria ampliar la zona d'esbarjo del parc de Sant Salvador. En Beulas era un amant de la natura i sabia que el parc era un dels espais més estimats i freqüentats pels colomencs. Va estar molt content quan va veure que hi havíem plantat plàntans en una jornada del "Dia de l'arbre". Les escoles van participar activament en la plantada i amb el temps s'ha convertit en un dels espais més acollidor del parc. De tant en tant li enviava fotografies d'aquest espai on s'hi veia que estava ben cuidat i que la gent en gaudia. A més, era un lloc que formava part dels seus bons records d'infantesa. Beulas tenia uns records entranyables del parc de Sant Salvador; allà va descobrir la bellesa de la riera i de la natura en tota la seva esplendor. Un parc en el qual havia jugat, pintat, explorat, pescat i havia conegut a un dels millors pintors de l'època: Joaquim Mir. La trobada casual amb en Mir al mig de la riera el va impactar,

mai havia vist pintar d'aquella manera; no ho sabia, però acabava de trobar-se amb un estil pictòric que tindria una gran repercussió en els gustos artístics del segle XX fins a l'actualitat: l'impressionisme.

En Josep explicava que va veure un pintor amb el cavallet al mig de la riera, s'hi va apropar i va quedar embadalit de la manera que pintava. Va començar a fer-li preguntes sobre l'ofici de pintor i van acabar parlant de pintura i paisatge. Quan en Mir va acabar, en Josep es va oferir per ajudar-lo a recollir i portar el material de pintura fins al balneari, on estava allotjat el pintor. Aquest li va agrair regalant-li un quadre que va fer davant seu mentre netejava els pinzells. En Josep explicava aquesta anècdota amb tota mena de detalls; recordava Mir amb gran afecte pel tracte afable, la paciència i els consells que li va donar.

Per això la donació del terreny, a més d'un gest d'una gran generositat, tenia un sentiment d'agraïment i enyorança per la juvenesa viscuda en aquest paratge natural tan apreciat pels colomencs.

Aquests apunts biogràfics ens mostren un Beulas inquiet, obert, receptiu, voluntariós, servicial, vocacional, generós...

Quan explicava aquestes anècdotes, els ulls li brillaven d'una manera especial, s'emocionava i recordava Mir, Soler Jorba i Vilallonga amb molt d'afecte. Penso que era conscient que havia estat una gran sort trobar-se amb unes persones que el van ajudar i van reforçar la seva vocació per la creació artística.

La seva vocació per la pintura era molt ferma, però quan li va dir al seu pare que volia ser pintor, aquest li va contestar que primer aprenqués un ofici per guanyar-se la vida i que després ja pintaria. Així ho va fer, va treballar a la sastreria Rosa i a Can Miralda fins que va arribar el dia d'incorporar-se al servei militar a Osca.

Poques persones poden dir que el servei militar ha tingut una influència tan positiva com en el seu cas. A Osca es va enamorar i casar amb la Maria Sarrate, va guanyar un concurs de pintura organitzat per la comandància i posteriorment va ser becat per l'Ajuntament i la Diputació d'Osca per anar a l'Escola de Belles Arts de San Fernando, a Madrid. Tenia molt clar que per dedicar-se professionalment a la pintura li faltava formació acadèmica, per això durant els primers anys de la seva estada a Osca assistia setmanalment a classes de dibuix a Barcelona. La beca li donava l'oportunitat d'anar a viure a Madrid, rebre formació acadèmica i contactar amb l'elit artística de la capital. No ho va desaprofitar, però el millor estava per arribar; al cap de tres anys era becat per anar a Roma i continuar la seva formació.

L'estada a Madrid va suposar un creixement artístic notable, visitava molt sovint el museu del Prado per estudiar els clàssics i va pintar totes les capitals castellanes: Madrid, Toledo, Segòvia, Àvila...

Roma (1955-59) va significar el màxim per a la seva formació; va conèixer altres becats espanyols: Echauz, García Donaire, García Paredes, Moneo; i va viatjar per tot Itàlia impressionat per l'ambient artístic d'un país que traspuava art i cultura per tots costats. Roma, Pompeia, Siena, Florència, Palerm, Sicília, Bologna i moltes altres ciutats italianes van ser immortalitzades per la seva particular manera d'interpretar la realitat. Quan parlava de Roma ho feia amb una emoció continguda; allà va fer molts amics i va mamar l'essència de l'art. A més de treballar molt, assistia a totes les exposicions i conferències que podia; la seva relació amb Giorgio Morandi, un dels millors pintors italians del segle XX, li va obrir nous horitzons de l'art. La pintura de Morandi és per en Beulas una màxima a seguir, un camí d'investigació cap a l'essencial; cosa que queda reflectida en el que Beulas

deia tot sovint: "El més difícil és que alguna cosa continuï el tot i sigui senzilla."

Beulas sempre ha reconegut la importància de l'estada a Roma. Itàlia li va permetre apropar-se a l'obra de grans mestres com Giotto o Piero della Francesca, i va adquirir una nova mirada forjada en el detall que les obres del passat li oferien. Per això quan li preguntaven què volia ser de gran, ell responia: "Becat a Roma."

Seguint les instruccions de l'Acadèmia, va compaginar l'estada a Itàlia amb viatges per conèixer el patrimoni europeu: va recórrer França, Alemanya, Àustria, Dinamarca...

És evident que aquesta etapa suposa una experiència extraordinària per a la seva formació, el bagatge que acumula amb aquesta immersió cultural serà transcendent per a la seva evolució com a artista i per a la seva formació humanística.

La dècada dels seixanta representa l'època de l'èxit comercial i el reconeixement artístic. Trobem moltes crítiques que situen Beulas com el millor paisatgista espanyol de l'època. Exposa sovint, ven tots els quadres i les institucions comencen a atorgar-li medalles i premis importants. Fins i tot exposa a Washington, a la galeria Kreissler, i té l'oportunitat de quedar-s'hi a viure perquè el galerista està disposat a comprar-li tota l'obra. Després de gairebé un any de viure als Estats Units, decideix instal·lar-se definitivament a Osca; continua pintant, venent, i va ampliant la seva col·lecció d'art contemporani. Beulas no solament és un pintor, sinó que és un amant de l'art i comença a adquirir obra dels seus contemporanis; tot sovint adquireix obra fent intercanvi amb els seus quadres. Amb el temps aconseguiria reunir una col·lecció de més de 300 obres que són una bona representació de l'art de la segona meitat del segle XX.

Foto: Sebastião Godoy, 2004

Beulas, que és una persona agraïda, comença a pensar que ha de fer alguna cosa per la cultura de la ciutat que el va acollir i li va donar la possibilitat de créixer com a artista. Primer pensa en una escola d'art, més tard en uns espais on hi puguin anar artistes joves a passar una temporada per reflexionar i treballar. Són idees que no s'acaben concretant perquè l'Ajuntament d'Osca, bàsicament per falta de recursos, no s'hi acaba d'implantar.

A principis dels anys noranta crea la fundació Beulas-Serrate i, ara sí, el projecte d'un centre d'art contemporani comença a agafar força i és ben vist per l'Ajuntament, la Diputació d'Osca i el Govern d'Aragó. Beulas aconsegueix que Rafael Moneo, un dels amics que va conèixer a Roma, sigui el redactor del projecte del CDAN (Centro de Arte y Naturaleza). Moneo, un dels arquitectes espanyols més reconeguts internacionalment, seria l'encarregat de dissenyar un espai museístic de primera categoria. Beulas sabia que Moneo donaria un valor afegit a l'obra, i així ha estat. He coincidit amb gent al CDAN que hi anava només per veure l'edifici, alumnes d'arquitectura de tot Espanya van a Osca per veure l'edifici de Moneo. Cal dir que Moneo, amb bon criteri i bon gust, va dissenyar un edifici inspirat en els Mallos de Riglos, una formació geològica en forma de mall que hi ha a uns 45 km del nord-est d'Osca. Un dels dies que vaig anar a visitar en Beulas, vaig coincidir amb Moneo. En Beulas va voler que els acompanyés a visitar uns terrenys que confrontaven amb la seva finca on hi pensaven fer apartaments per a becaris. El CDAN ja estava en marxa i en Beulas volia recuperar aquella primera idea de crear uns espais perquè els artistes joves poguessin desenvolupar el seu talent. Va ser un luxe per a mi escoltar dos genis parlant d'art i arquitectura. Quan vam acabar la visita, en Beulas ens va convidar a dinar a un restaurant on vam continuar parlant d'art, arquitectura, del CDAN i de la Casa de la Paraula; per a mi va ser un dia inoblidable.

Quan a finals dels anys noranta vam començar a parlar seriosament amb els companys de l'ajuntament que Santa Coloma havia de tenir un espai museístic, aviat vam arribar a la conclusió que seria molt important comptar amb la col·laboració d'en Beulas. El vam convidar a venir a Santa Coloma per visitar algunes cases que podien ser la seu de la Casa de la Paraula. Teníem tres opcions; tots vam coincidir que la millor opció era Can Gironès per espai, pel jardí i, fins i tot, pel preu. Al propietari, Gaspar Coll, que era professor de la Universitat de Barcelona, li va agradar el projecte i va posar totes les facilitats perquè arribéssim a un acord.

A partir d'aquesta trobada la relació amb en Beulas es va intensificar. Ens trucàvem per posar-nos al dia de les novetats i quedàvem per comentar-ho més tranquil·lament a Santa Coloma, Blanes o Osca. Vaig tenir l'ocasió de presentar-li una exposició al Palau de Caramany de Girona i procurava anar a totes les exposicions que feia per les nostres contrades: Girona, Blanes, Santa Cristina i fins i tot a Osca quan hi havia algun fet especial: l'exposició "Abrir Horizontes", la presentació del seu quadre "El cambio climático", "Paisajes esenciales". Sempre acabàvem parlant del CDAN i de la Casa de la Paraula.

Quan en Marc Cuixart va tenir enllestit el projecte de la Casa de la Paraula, vam començar a demanar subvencions. Quan anàvem al Ministerio de Fomento de Madrid per aconseguir una subvenció de l'1% cultural, sempre explicàvem que tindríem en dipòsit una bona mostra de l'obra d'en Beulas. Era molt conegut a Madrid i penso que va ser un dels motius pel quals ens van acabar donant 500.000 euros de subvenció.

En Beulas anava dient que col·laboraria, però no acabava de concretar. Cada vegada que l'anava a visitar a Osca em donava algun quadre per al museu. Un dia em va donar el Mir que li va regalar el mateix pintor, un altra

dia un quadre de l'Emília Xargay, una escultura petita de Salvador Dalí, però el més espectacular va ser "El trompetista" de Karel Appel, un pintor i escultor holandès membre del moviment artístic COBRA. L'havia comprat expressament per al nostre museu en una subhasta; li va costar 30.000 euros. Evidentment que li vaig agrair efusivament l'aportació, però li vaig comentar que nosaltres necessitàvem obra seva, que ell era el "nostre Picasso" i el que volíem era una mostra que expliqués la seva evolució com a pintor des dels inicis fins a l'actualitat. En principi em va dir que no tenia gaire obra seva, que ho venia tot i que seria difícil poder recopilar aquests quadres que jo li demanava. La cosa va quedar amb interrogant, però em consta que a partir d'aquell moment va començar a pensar com podria atendre la nostra petició. De fet, quan un particular ens va oferir un dels seus quadres, en Beulas va voler col·laborar pagant la meitat dels 12.000 euros que ens va costar. És un oli datat de 1962-63, una de les millors èpoques de Beulas; és una vista de Santa Coloma pintada des del carrer de Dalt, amb un toc cubista.

En Beulas estava molt il·lusionat amb el projecte de la Casa de la Paraula, però gairebé no s'acabava de creure que allò arribés a bon port. Després d'haver-me documentat molt sobre la seva obra i la seva valoració, jo cada dia estava més convençut que l'obra de Beulas podia ser la peça angular del nostre projecte.

El CDAN es va inaugurar el 2006. Li feia molta il·lusió veure com el seu projecte era una realitat gràcies al seu llegat; en certa manera Beulas tornava a la ciutat d'Osca l'ajuda que va rebre en el seu moment per part de l'ajuntament. Ell considerava que amb la beca de l'Ajuntament d'Osca va començar tot, per això havia posat tants diners i temps perquè el CDAN fos una realitat. Tot i que va tenir algunes discrepàncies amb la junta del patronat i amb la

mateixa directora, estava molt orgullós de l'equipament i de les activitats que s'hi programaven. Hi anava pràcticament cada dia per respirar l'ambient cultural, tot sovint trobava escolars fent activitats del museu; en Beulas solia observar-los i acabava participant de la sessió explicant-los algun concepte sobre pintura. El CDAN li va donar vida, va veure culminat el gran projecte de la seva vida i va tenir temps de gaudir-ne participant molt activament en la Fundació Beulas-Sarrate.

Hi ha molta gent d'Osca que considera que el CDAN ha estat possible per la tossuderia i la generositat de Beulas i que aquest projecte ha posat Osca en el mapa cultural internacional. Penso que Beulas ha tornat amb escreix el que li va proporcionar aquesta ciutat aragonesa. L'any 2007 el vaig convidar a fer el pregó de la festa major. Va ser un pregó nostàlgic, carregat de records, d'exaltació de la natura i de confiança en el futur. Aquells dies també vam programar una exposició seva a la biblioteca i una xerrada col·loqui amb ell i en Jesús Vilallonga. Va ser un acte fantàstic, la sala d'actes de la biblioteca estava plena de gom a gom per escoltar dos artistes colomencs parlant dels seus records d'infància, la Santa Coloma dels anys trenta, i de la seva visió de l'art i la cultura. L'endemà el *Punt Diari* va publicar, amb el títol "Quina enveja", una crònica entranyable de l'acte. Una data que recordo especialment és l'11 de juliol de 2009. En Josep em va trucar per convidar-me a la inauguració d'una exposició seva a Montblanc; l'organitzava l'Associació Amics Martínez Lozano. La sala on exposava era a l'antiga església de Sant Francesc: "Beulas es troba amb el Gòtic". Tot just abans d'entrar a l'església gòtica per procedir a l'acte inaugural, Beulas em va agafar a part per donar-me la gran notícia: "Toni, podeu comptar amb els meus quadres, faré una donació a l'ajuntament perquè pugueu tenir una bona representació de la meua

pintura." Em consta que tenia molts compradors per als quadres que es van exposar a Montblanc, però tots són a Santa Coloma.

El meu Beulas és el que em truca emocionat un dia al matí per dir-me que està llegint *El quadern gris* d'en Josep Pla, que és extraordinari, i que pensa comprar l'obra completa de Pla. Tenim una conversa ràpida sobre Pla; coincidim que la riquesa descriptiva de Pla és extraordinària; li recomano que després llegeixi *El carrer estret*, i ens emplacem a parlar-ne més àmpliament quan ens vegem. Em va fascinar que una persona de gairebé 90 anys, en aquell moment, s'entusiasmés tant per la lectura de Pla i que ho compartís amb mi amb tanta il·lusió i naturalitat. Al cap d'uns mesos, quan vaig anar a Osca, tenia l'obra completa i parlava amb una gran admiració de Josep Pla. De fet, li va dedicar un quadre, "Llofriu", que va regalar per a la Casa de la Paraula. Penso que la seva capacitat de destriar el gra de la palla el va portar a seguir els millors referents en tots els àmbits.

Quan vam acabar la primera fase de la Casa de la Paraula, em va trucar molt amoïnat perquè li havia arribat el rumor que no acabaríem l'obra. Li vaig garantir que el projecte aniria endavant, que estàvem preparant la tramitació administrativa per poder fer l'adjudicació de la segona fase i que en qüestió de pocs mesos reprendríem les obres i l'acabaríem. Així va ser, després de superar moltes dificultats de tot tipus: econòmiques, de canvi de projecte, administratives..., vam inaugurar l'abril de 2012.

Sempre recordaré la cara de satisfacció d'en Beulas quan va entrar a la Casa de la Paraula; es va emocionar i va dir: "Mai hauria pensat que al meu poble hi hauria un espai cultural com aquest." Va elogiar la intervenció arquitectònica que s'havia fet a Can Gironès, va felicitar l'arquitecte, en Marc Cuixart, i vam inaugurar la Casa de la Paraula amb una exposició titulada "Beulas, la poèti-

ca dels paisatges", que va ser comissariada per Sebastià Goday. El catàleg de l'exposició conté tots els quadres que posteriorment ens va donar, més els que ja eren propietat de l'ajuntament i la Diputació i algun altre de particulars. Era una mostra de la seva trajectòria pictòrica des de 1943 fins als nostres dies.

En Beulas estava molt content, la inauguració va anar molt bé. Després dels parlaments vam pujar a l'últim pis, on hi havia una taula rodona de l'antic ajuntament. Va signar al llibre d'honor, va dedicar uns quants catàlegs i vam improvisar una espècie de roda de premsa; érem unes 15 persones. En Beulas va explicar unes quantes anècdotes de la seva infància i opinions diverses sobre l'art; no tenia pressa, es notava que estava feliç i que s'hi trobava bé. Va ser un regal per a tots els qui vam compartir aquella estona. A més, segur que se sentia bé amb ell mateix, havia tancat el cercle i Santa Coloma també podria gaudir del seu art en un espai molt digne.

Em consta que en Josep en parlava a les seves amistats d'Osca, els recomanava que vinguessin a veure l'exposició de la Casa de la Paraula i els deia: "A Santa Coloma sí que ho han fet bé..." Aquest comentari comportava una velada crítica al que s'havia fet a Osca. Els que van venir li anaven a explicar les seves impressions elogioses sobre l'exposició i la Casa de la Paraula. Ell m'explicava que tots els seus amics van quedar encantats de la Casa i de l'exposició. Per a ell era un gran orgull que el seu estimat poble tingués un espai d'aquesta categoria.

El juny de 2013 vam signar un conveni mitjançant el qual Beulas cedia 37 obres entre olis, aquarel·les i carborúndums. L'ajuntament es comprometia a crear un espai Beulas i a divulgar la seva obra.

El novembre de 2014 li vaig comunicar que no em presentaria a les eleccions municipals de 2015. Va fer un gest de contrarietat, es va mig incorporar al sofà i rà-

pidament va dir: "Què passarà amb la meva obra de la Casa de la Paraula?" Li vaig contestar que no havia de passar res, hi havia un conveni signat i l'ajuntament el compliria. "Molt bé", va contestar; i va afegir: "A partir d'ara tu seràs el meu representant a Santa Coloma, tu vetllaràs perquè es compleixi tot el que vam acordar." Amb el temps, la nostra relació havia generat una confiança mútua i va cristal·litzar en una bona amistat. Per a mi va ser un gran honor que em donés tanta confiança. El que no m'imaginava és que em portaria tanta feina i tanta felicitat.

El meu Beulas és un senyor afable, educat i de tracte exquisit; senzill, però brillant. Va treballar apassionadament per transmetre alguna cosa a través del seu art. Un artista obert i receptiu a totes les tendències artístiques. La pintura de Beulas és el reflex de la combinació del talent, la sensibilitat, la creativitat i el bon gust: poesia pura.

Un amant de l'art que va aconseguir reunir una extraordinària col·lecció d'art contemporani que ja forma part del llegat al CDAN.

El meu Beulas és l'home que es va enamorar de la terra abrupta, que la va pintar de tots colors i la va despullar fins a treure'n l'essència. Va obrir horitzons i amb la mínima expressió et mostrava l'ànima del paisatge, sobre tot el paisatge aragonès. Però mai va deixar de pensar i estimar el paisatge colomenc i la seva gent. Si entreu en el món de Beulas, ja no podreu sortir-ne; quedareu atrapats per la bellesa, el color i l'harmonia que transmet la seva pintura. Així ho he viscut jo.

El meu Beulas deia: "Ser artista és una forma de viure, més que una dedicació a qualsevol de les arts." I afegia: "L'art hauria de ser una experiència compartida per tots els homes, cada dia de la seva vida. S'ha de procurar que creixi i es desenvolupi la sensibilitat de l'home, perquè sàpiga veure, perquè senti comprensió i amor per les coses que l'envolten, perquè pugui adonar-se de l'estètica de l'ambient en què viu, capacitant-lo per gaudir de l'emoció de la forma i el color, la riquesa d'una matèria, el ritme i la poesia de natura i de l'home."

Així sigui.

Antoni Solà Bohigas
juny, 2021

olis

Carrer Verge Maria, Santa Coloma

1939

Oli / tela
41x33 cm

Bodegón

1941

Oli / tela
27x35 cm

La nit de Carnaval

1941

Oli / tela

48x62 cm

Natura morta

1947

Oli / tela

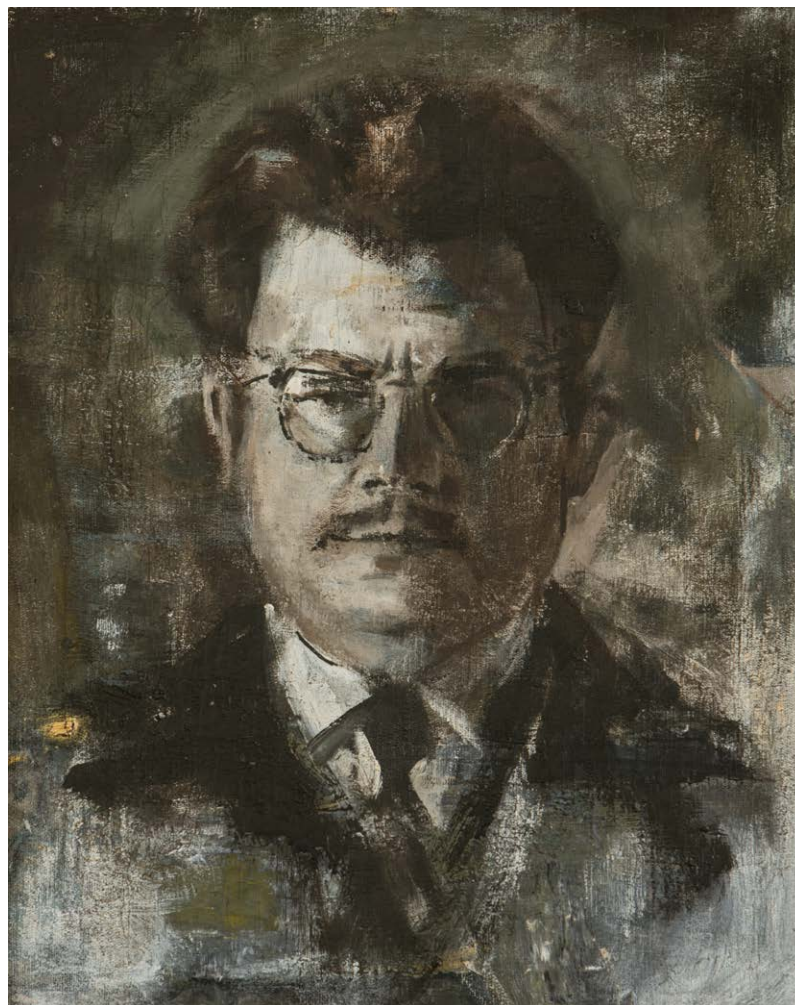
64x53 cm

Retrat Assumpció Corvera Poudevila

1954

Oli / tela
55x46 cm

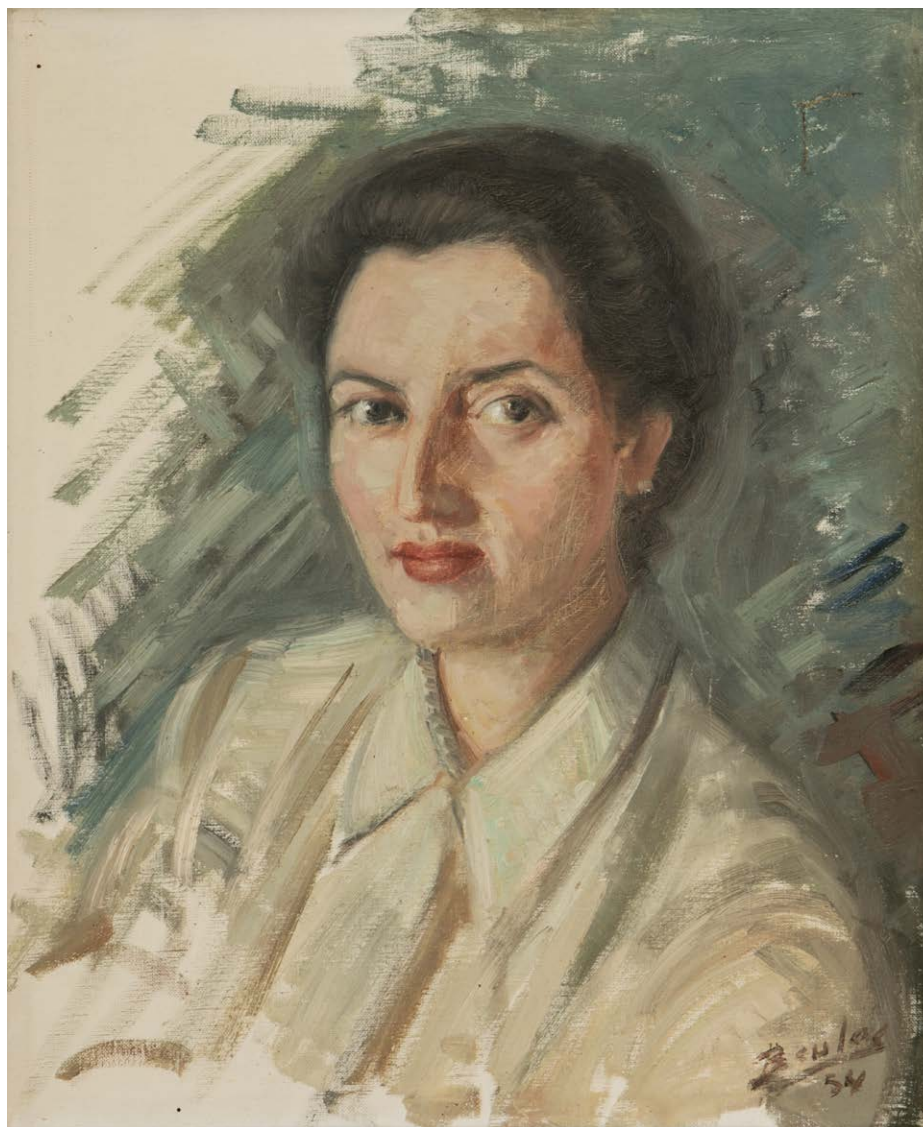

Retrat Josep Martí-Sabé

1954

Oli / tela

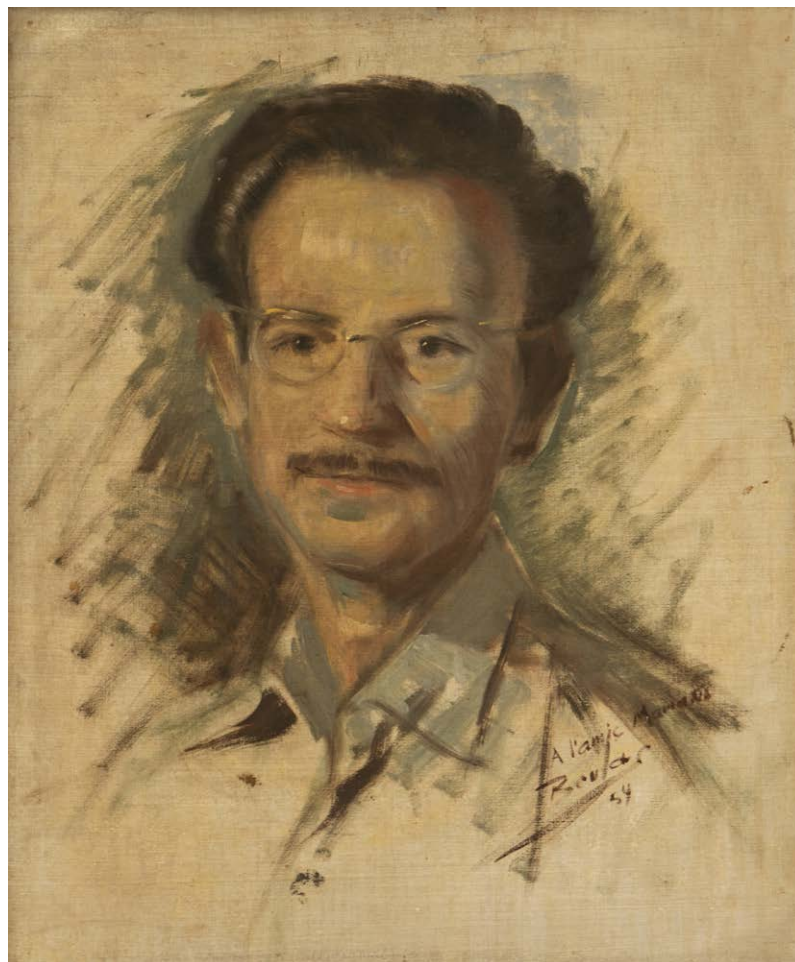
50x41 cm

Retrat Concepció Salvat

1954

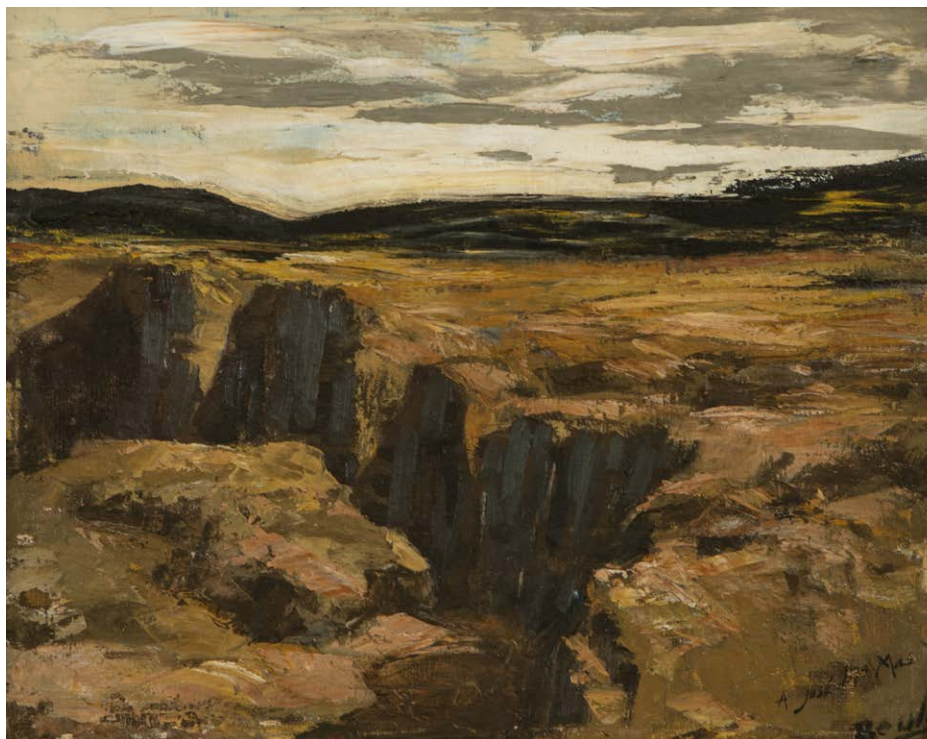
Oli / tela
72x59 cm

Retrat Marià Climent

1954

Oli / tela
55x46 cm

«Trinchera», als voltants d'Osca

1955 c.

Oli / tela

33x41 cm

Família Mas-Margarit

Fontana Paola del Gianicolo a Roma

1958

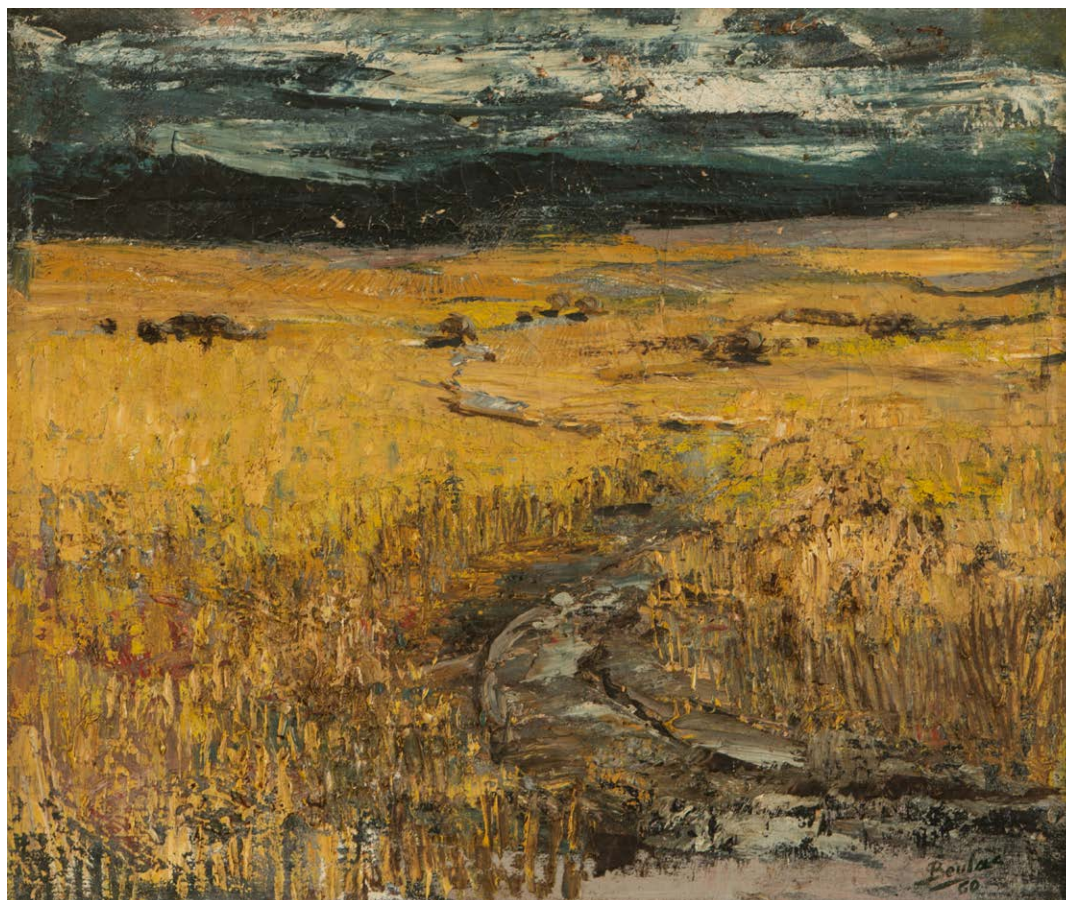
Oli / tela
81x100 cm

Teatre grec, Taormina, Etna al fons

1959

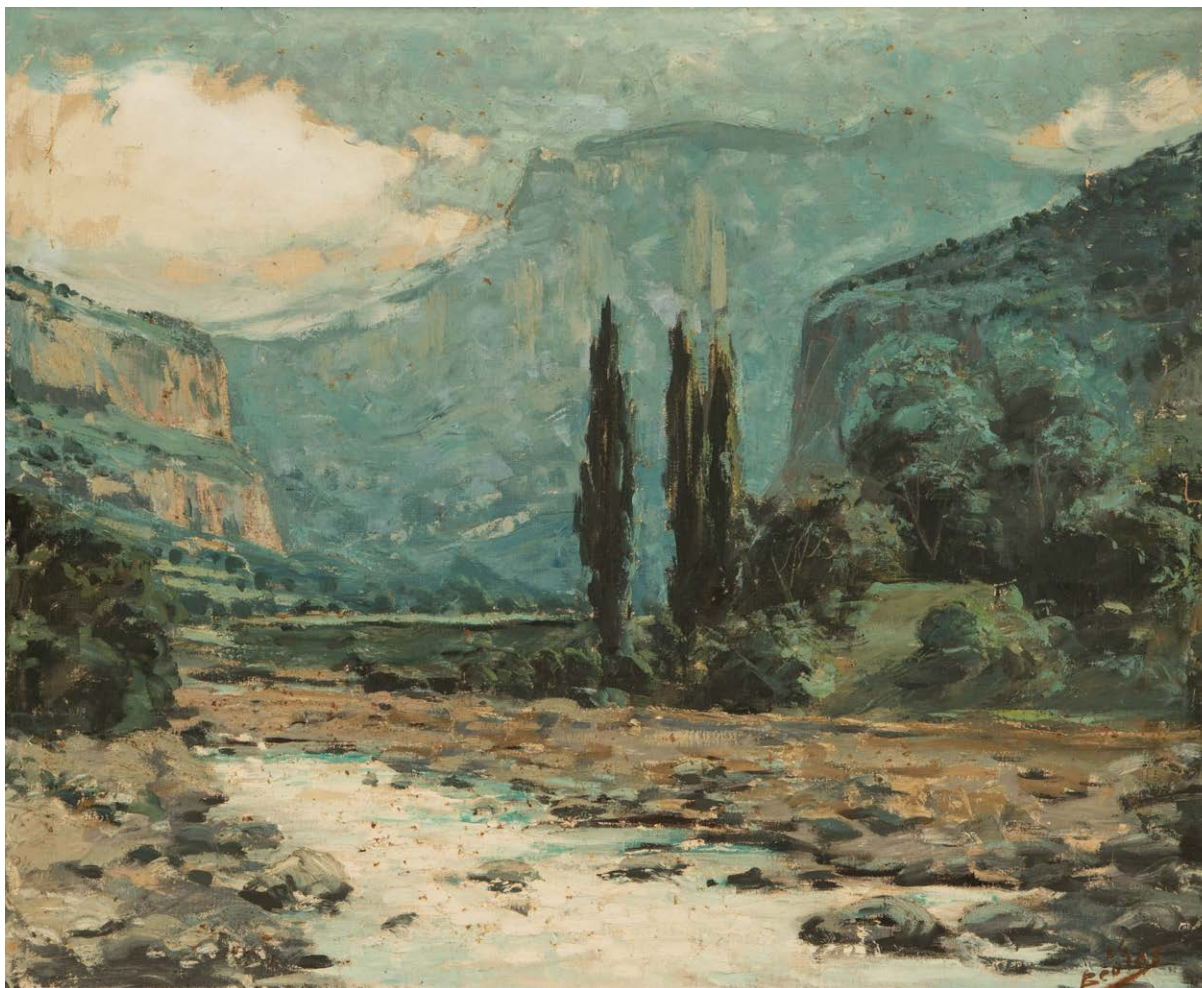
Oli / tela
72x93 cm

Paisatge Somontano

1960

Oli / tela
46x55 cm

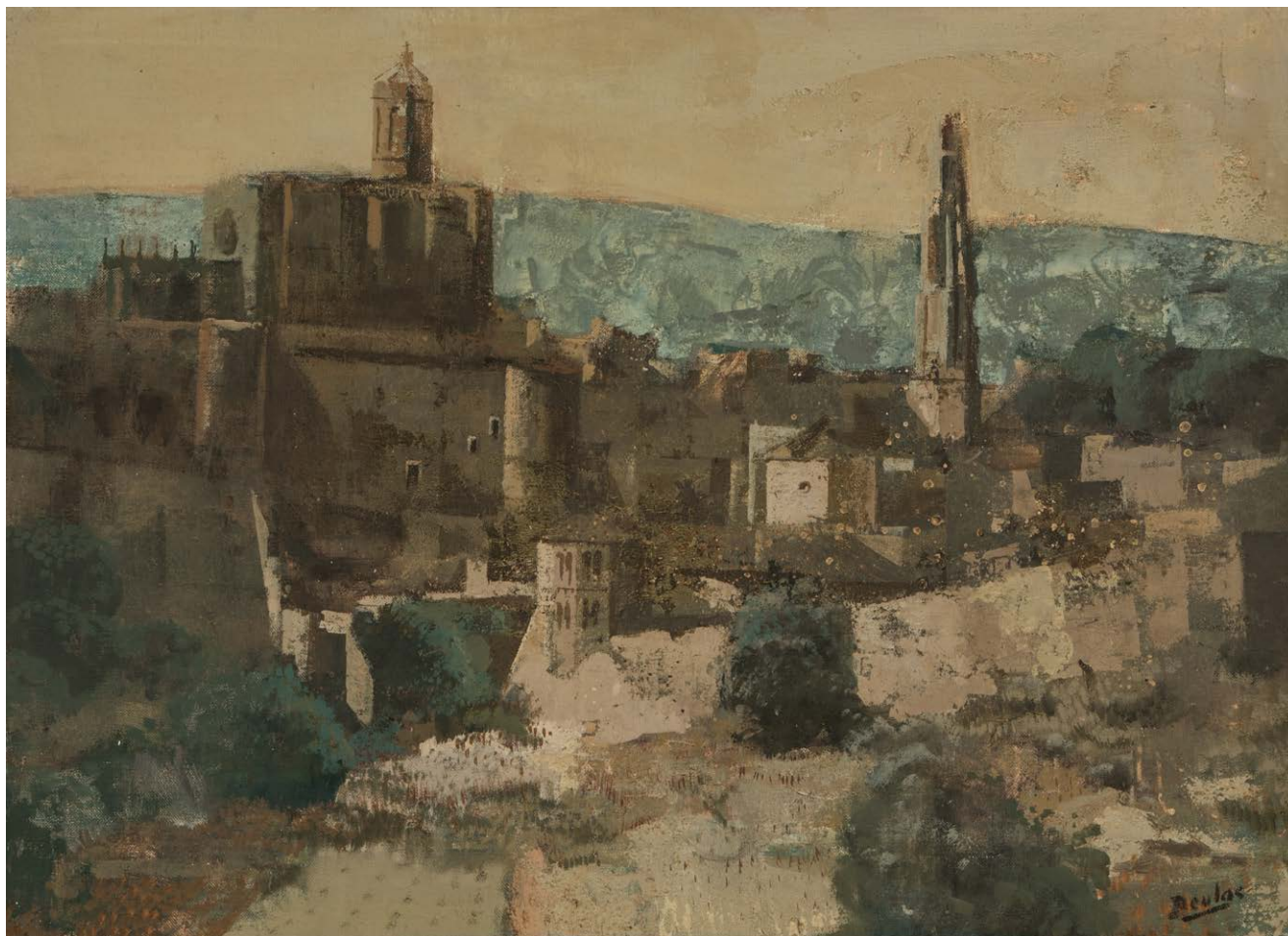

Ordesa

1960 c.

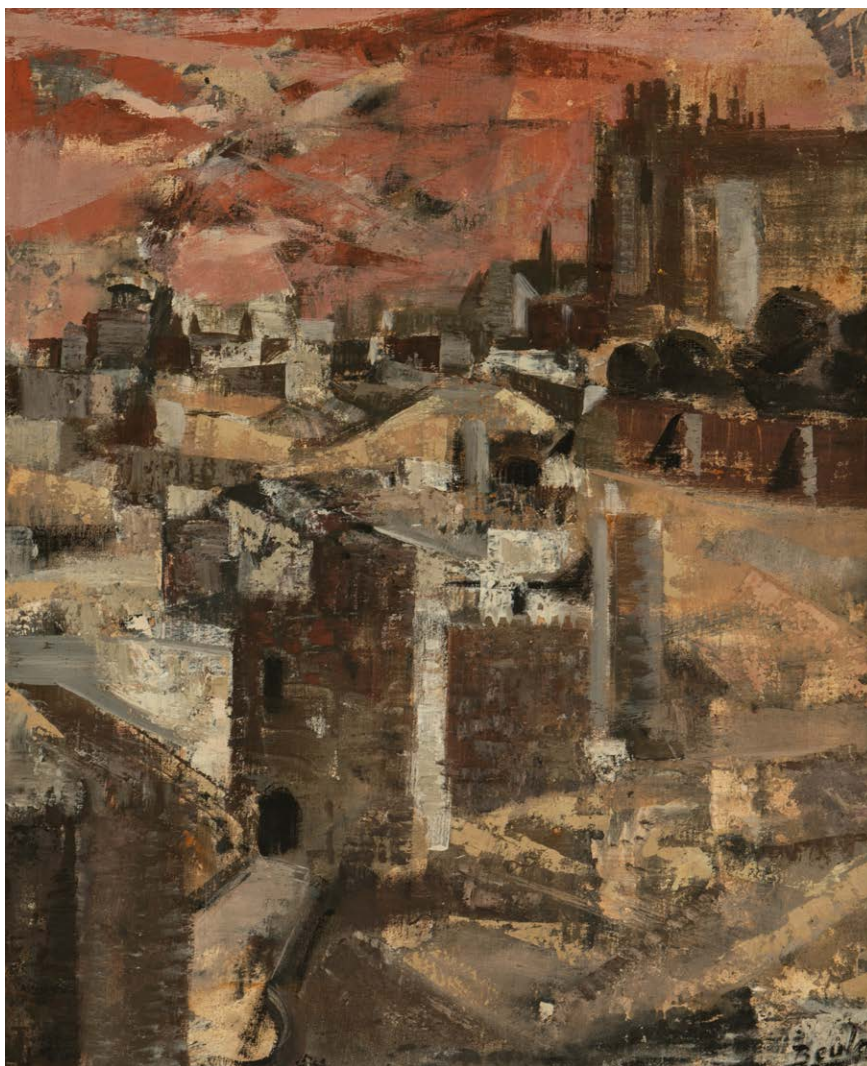
Oli / tela

60x73 cm

Girona

1960 c.

Oli / tela
81x100 cm

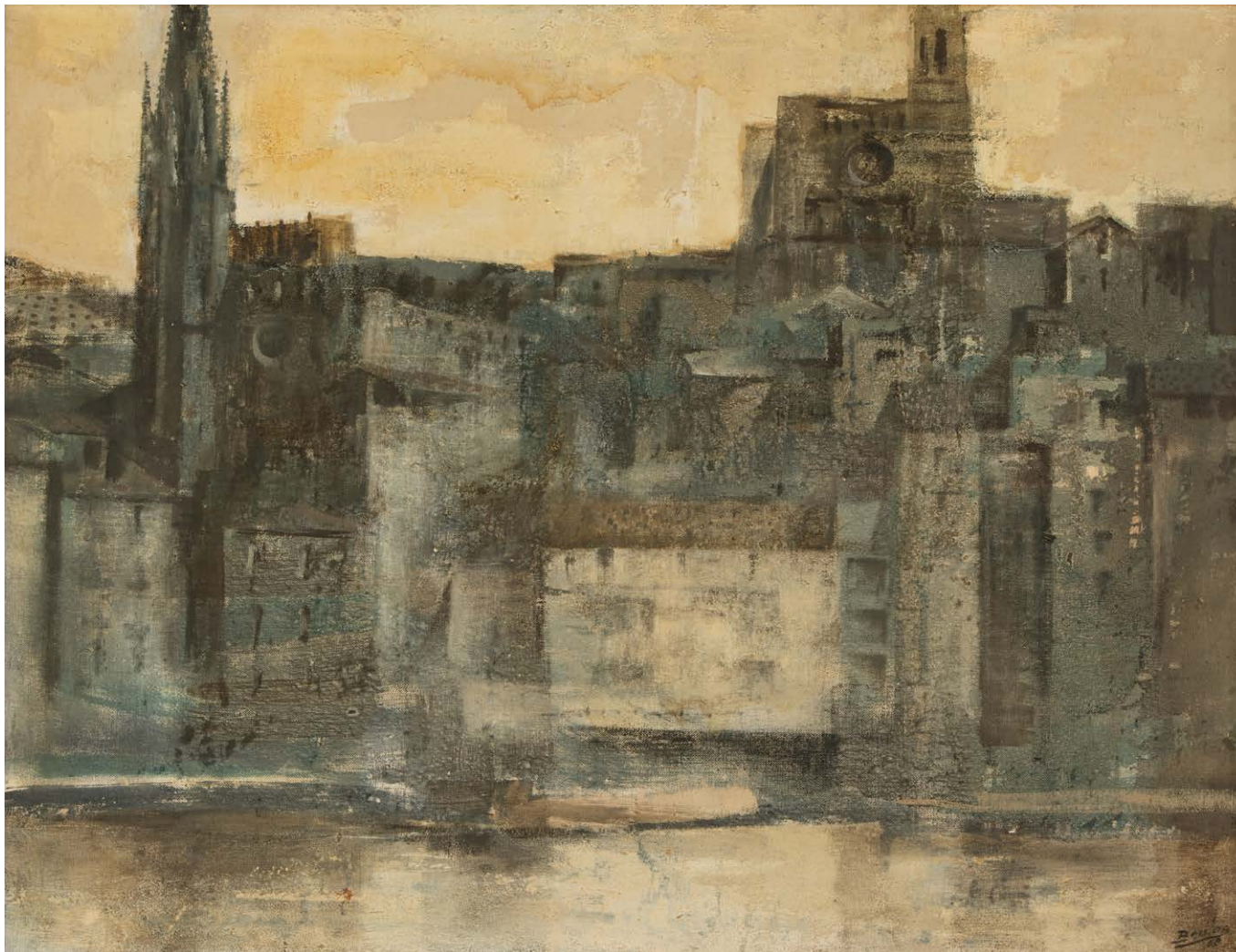

Toledo

1961-1962

Oli / tela

54x65 cm

Girona

1962-1963

Oli / tela

89x116 cm

Granada

1963

Oli / tela

60x73 cm

Toledo
1963

Oli / tela
89x116 cm

Camps

1963 c.

Oli / tela

27x41 cm

Marina, barcas

1970 c.

Oli / tela
73x92 cm

Nit, sol-lluna, arbres

1970 c.

Oli / tela
45x65 cm

Torla, Casa Ruba

1973

Oli / tela
81x65 cm

Camps d'Almudévar, Osca

1974

Oli / tela
73x92 cm

Riera

1976

Oli / tela
88x116 cm

Punta Santa Anna

1980

Oli / tela
89x130 cm

Bodegó amb quinqué i planxa

1981 c.

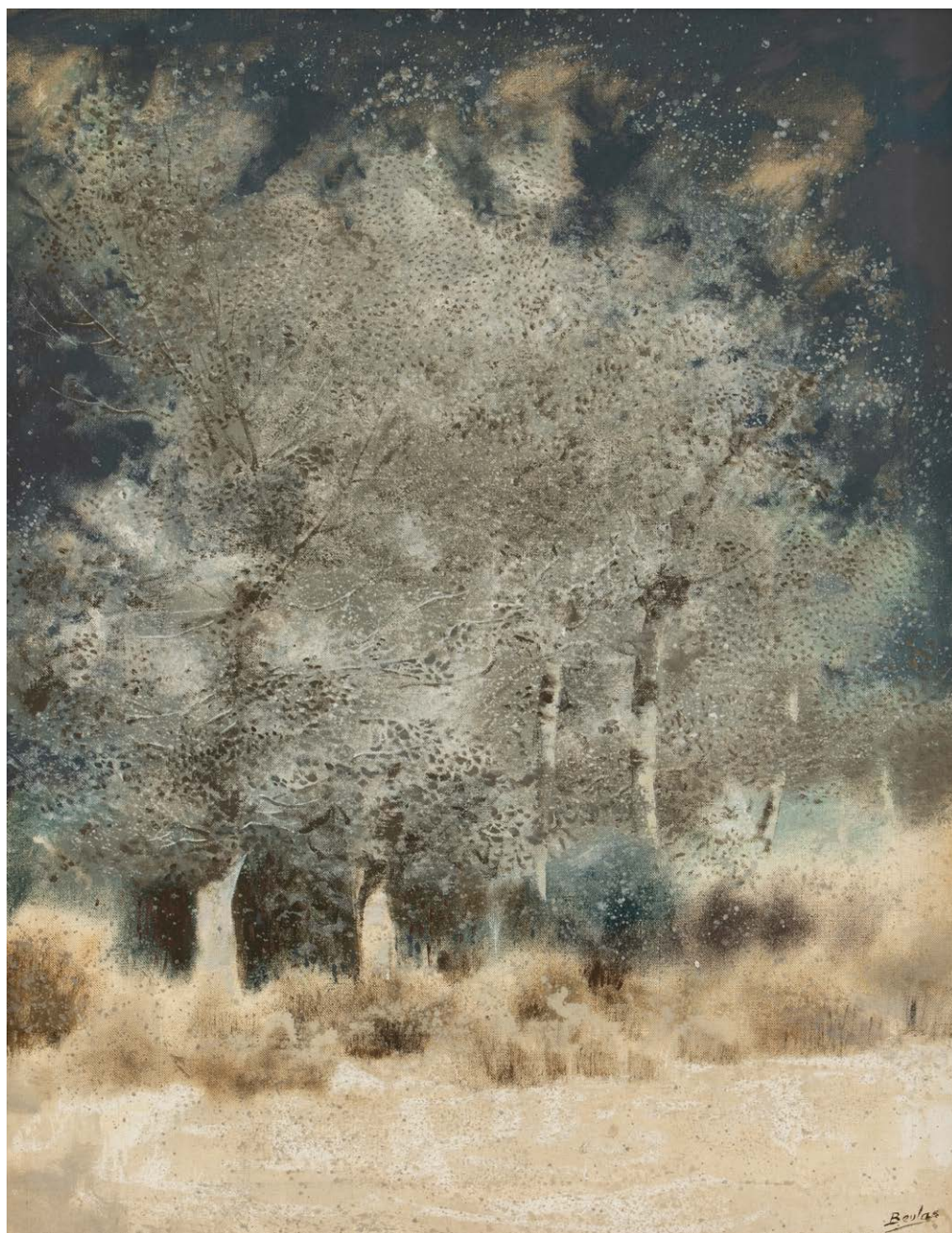
Oli / tela
55x46 cm

Arbres d'Esqueda, Osca

1982

Oli / tela
81x100 cm

Arbres

1982

Oli / tela
116x89 cm

Bodegó amb quinqué, carlina i perol d'aram

1984 c.

Oli / tela
60x81 cm

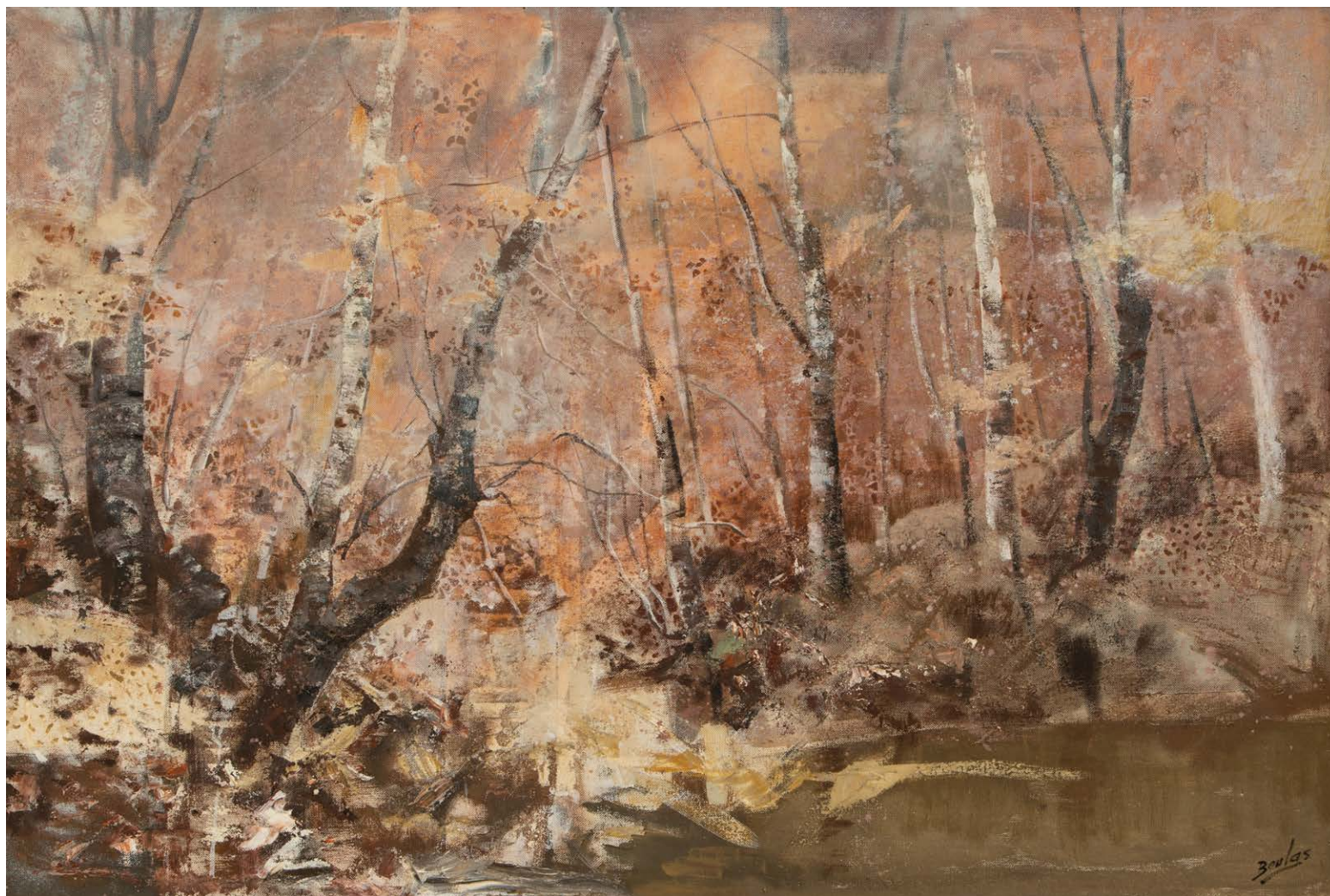

Àvila
1980

Oli / tela
74x180 cm

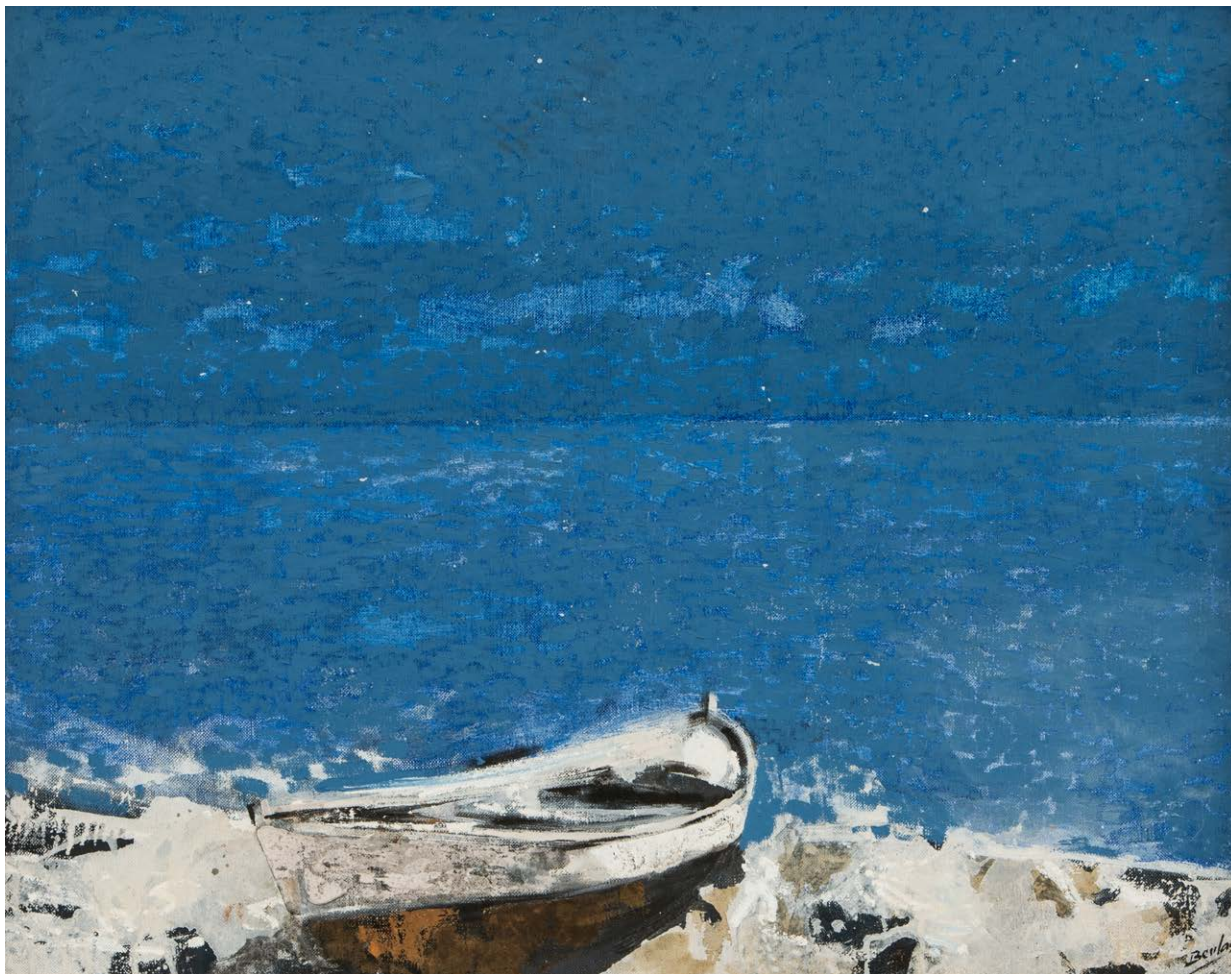
Família Martorell-Claparols

Rio Ara, Ordesa

1985 c.

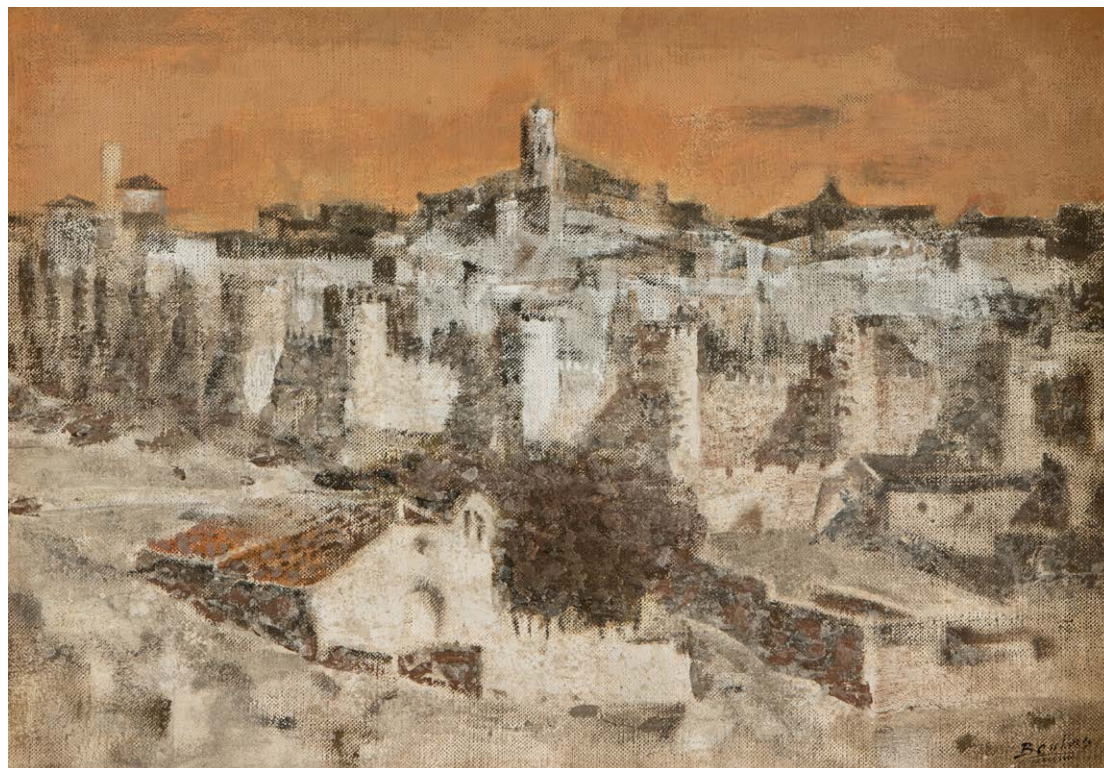
Oli / tela
97x130 cm

Blanes

1990

Oli / tela

73x92 cm

Ávila

1990 c.

Oli / tela

45x67 cm

Logotipo

c. 1990

Oli / tela

89x130 cm

Carlino

1996

Óli / tela

73x92 cm

Monegres d'Osca

2003

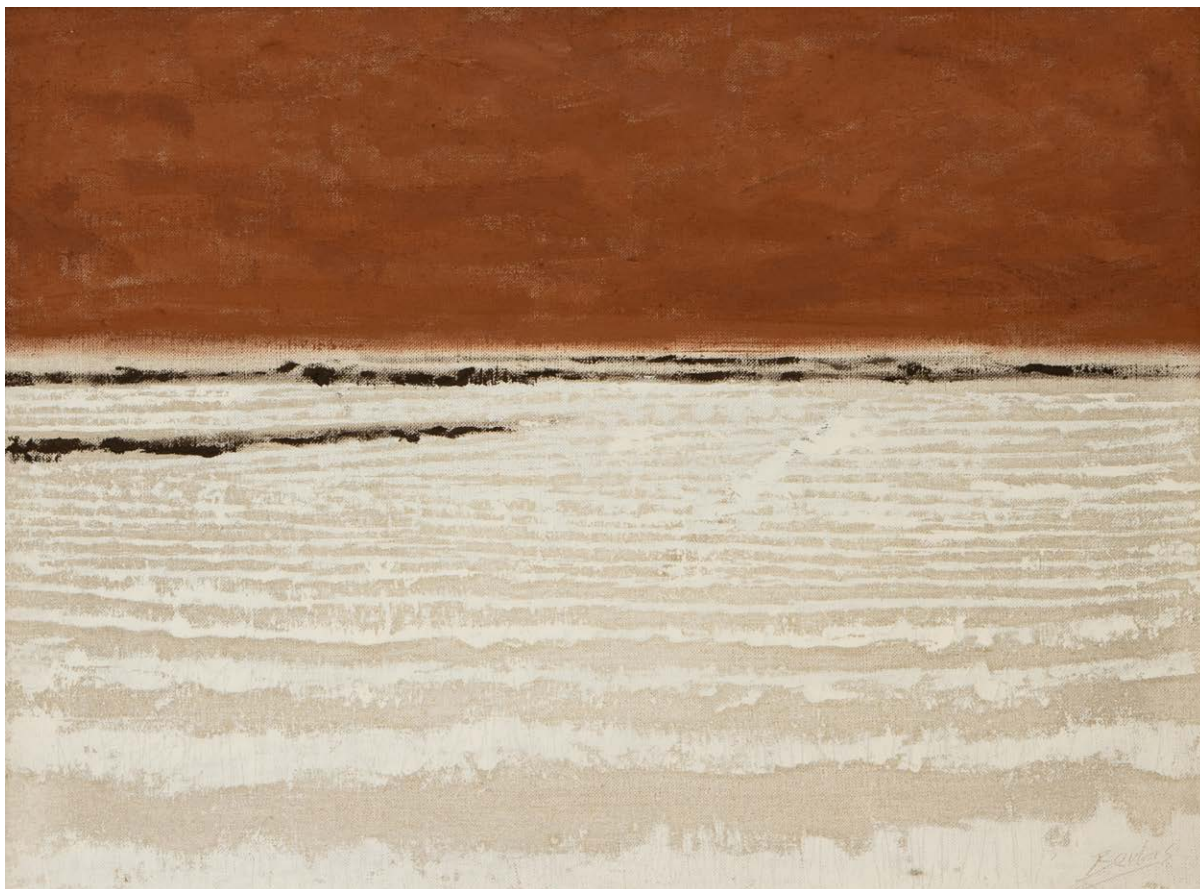
Oti / arpillera
46x65 cm

Rostolls

2003

Oli / tela

46x55 cm

Cel rogent, pluja o vent

2003 c.

Oli / tela

68x81 cm

Toledo

2006

Oli / tela

38x46 cm

Bancs de boira

2007

Oli / tela
114x162 cm

Santa Coloma de Farners

1962-1963 c.

Oli / tela
89x116 cm

Biografia

Josep Beulas i Recasens va néixer a Santa Coloma de Farners el dia 7 d'agost de 1921, fill de Josep Beulas Pujols i Maria Recasens Carbonell, treballador del camp i talladora de suro. De petit ja li interessa el dibuix i assisteix a les classes d'un comerciant local, Carles Vilallonga, que l'ensinistra a poc a poc. La Guerra Civil la passa a Santa Coloma, on coneix Joaquim Mir i Josep Gausach i creix la seva vocació pictòrica; també és aprenent de sastre.

L'any 1942 comença el servei militar a Osca, on el paisatge d'alta muntanya li reforça la voluntat de pintar-lo. En aquest moment compagina la seva activitat a l'exèrcit, la vocació per la pintura i l'ofici de sastre. També fa amistat amb Pérez Barón, el pintor local que el presenta a la petita comunitat artística d'Osca, i surten a pintar pels camps de la província. L'any 1946 es casa amb una noia d'Osca, Maria Sarrate, que serà la companya ideal, i fixa la residència a Osca. L'any 1947 guanya un primer premi nacional que fa possible que l'alcalde d'Osca i l'influent Camón Aznar el facin decidir a ingressar a l'Escuela de Bellas Artes de San Fernando, a Madrid, i amb l'ajut d'una beca perquè format i activi el seu aprenentatge. El 1948 Beulas i María Sarrate s'instal·len a Madrid, en diversos domicilis. Allà perfecciona la tècnica acadèmica i paral·lelament inicia

la recerca d'un estil personal. En aquest moment decideix deixar de banda l'ofici de sastre per poder concentrar-se en la pintura. L'any 1951 abandona Bellas Artes, però ja ha freqüentat artistes com Ortega Muñoz, Palencia, Vázquez Díaz, entre d'altres, que seran clau en la seva evolució posterior. El 1954 viatja a París, meca per a qualsevol pintor, i comença a definir el seu estil. També es reconegut en molts certàmens artístics amb diverses distincions, fins que l'any 1955, i per oposició, guanya la beca del Ministeri d'Afers Exteriors espanyol per anar a l'Academia Española de Bellas Artes de Roma, on passarà cinc anys fecunds, plens de sorpresa i llibertat, amb amistats fermes i coneixences excepcionals com el pintor bolonyès Giorgio Morandi. A Itàlia farà moltes exposicions mentre guanya concursos a tot arreu.

L'any 1960 retorna a Madrid, on comença una etapa plena de treball i investigació formal que serà recompensada per un important acolliment per part de la crítica i del públic. L'any 1964 la Diputació de Barcelona li concedeix el primer premi de pintura. El 1966 es fa un segon estudi a Alguardia, llogarret veí d'Osca. Llavors comença a exposar amb èxit als Estats Units i és fitxat per la Galería Kreisler, de Nova York, que inaugura una seu a Madrid. L'any 1968 obté la Primera Medalla en l'Exposición Nacio-

nal de Bellas Artes de Madrid, que era el guardó més preuat que podia aconseguir un artista de l'Estat espanyol.

L'any 1969 abandona Madrid i trasllada definitivament la seva residència a Alguardia (Osca), on residirà fins ara mateix. També tindrà una magnífica casa dissenyada pel seu amic i arquitecte García de Paredes (1924-1990) a Santa Coloma de Farners. L'any 1970 exposa per darrera vegada a Nova York i fitxa per la Galería Biosca de Madrid. A partir de 1973 sempre exposarà per l'Estat espanyol. L'any 1983 l'Ajuntament de Santa Coloma de Farners el nomena fill predilecte, distinció que Beulas acceptarà amb gran orgull. En aquests moments la seva trajectòria, des d'Osca, és un continu d'exposicions i reconeixements per tot el territori, alhora que també es produeix una precisa evolució en el seu concepte d'art. No és fins a l'any 2000 que es constitueix la Fundació Beulas, embrió del futur CDAN (Centro de Arte y Naturaleza), a partir de la seva col·lecció privada d'artistes, que és un referent per a l'art contemporani de l'Estat i de l'Aragó. En aquest projecte de l'arquitecte Rafael Moneo, que tenia arrels des de la seva segona arribada a Osca, Beulas hi va esmerçar tota mena d'esforços fins que va ser inaugurat l'any 2006. A hores d'ara, la seva producció artística encara el manté en plena activitat productiva. El 3 de desembre de 2013 enviuia de la seva companya de tota la vida, la María Sarrate. Els darrers anys de la seva vida, Beulas va ser acompanyat delicadament i fidel per Quimet Camí, de Blanes, amb qui es va casar el 28 de maig de 2014. Després d'una cruel malaltia, Josep Beulas va morir a Osca, el 3 d'agost de 2017, dies abans de complir 96 anys.

Exposicions individuals

1947

Pinturas de José Beulas, Hogar del Productor de Educación y Descanso • Osca

1948

Pinturas de J. Beulas, Hogar del Productor de Educación y Descanso • Osca

1955

Galeria Toison • Madrid

1958

Roma

Palerm

Agrigent

Madrid

Bilbao

Màlaga

Saragossa

Viareggio

Nàpols

Galeria Dintel • Santander

1960

Instituto de Estudios Oscences • Osca

1961

Dirección General de Bellas Artes • Madrid

Fundación Rodríguez Acosta • Granada

1962

Sala Mercantil Inca • Palma

Sala de arte Van Dyck • Gijón

Fundacion Eugenio Mendoza • Caracas

Sala Libros • Saragossa

1963

Galeria Tramontan • Palamós

V Exposició Biennal del Països Mediterranis • Alexandria (Egipte)

1964

Sala Libros • Saragossa

Galeria Quixote • Madrid

1965

Galeria Kreisler • Madrid

1966

Galeria Bernardi • Washington D. C.

Galeria Ariel • Palma

Instituto Cultural Hispano-Mexicano • Mèxic D. F.

Modern Art Museum • Johannesburg

Ateneo de Madrid

1967

Galeria Tramontán • Palamós

Ateneu de Castelló de la Plana

1968

Instituto de Cultura Hispánica • Santiago de Xile

Caja de Ahorros de la Inmaculada • Saragossa

1969

Sala Velázquez • Madrid

Palau dels Argensola • Barbastre

1970

Beulas y el paisaje español, Galeria Kreisler • Nova York

Galeria Biosca • Madrid

Sala Libros • Saragossa

Sala Genaro Poza • Osca

1971

Ambaixada d'Espanya • Lisboa

Caja de Ahorros de la Inmaculada • Saragossa

Sala Libros • Saragossa

1973

Centro Cultural de la Caja de Ahorros • Cadis

Cátedra Goya, Institución Fernando el Católico • Saragossa

Galeria Prisma • Madrid

1974

Galeria S'Art • Osca

1976

Galera d'Art Farners • Santa Coloma de Farners

Galeria Sur • Santander

Galeria Arboleda • El Ferrol

1978

Galeria Biosca • Madrid

1980

Galeria Ignacio de Lassaletta • Barcelona

Galeria Bearn • Palma

1981

Galeria Biosca • Madrid

1982

Palau de Caramany • Girona

Sala Genaro Poza • Osca

Caja de Ahorros de la Inmaculada • Saragossa

Galeria El Carme • Vic

1983

Galeria Ignacio de Lassaletta • Barcelona

Galeria d'Art • Santa Coloma de Farners (Fill predilecte)

1984

Galeria Biosca • Madrid

Banco de Bilbao • Osca

1985

Palau de Caramany • Girona

1986

Galeria Biosca • Madrid

1987

Museo Municipal Sant Telmo • Donostia

Galeria Artis • Saragossa

1988

Caja Madrid • Barcelona

Palau de Montcada • Fraga

Galeria Alfama • Saragossa

1989

Diputación de Huesca • Osca

Galeria Lladró • Nova York

1990

Galeria Sur • Santander

Galeria Farners • Santa Coloma de Farners

Sala Gabernis • València

1991

Fontana d'Or • Girona

Sala Municipal • Blanes

Sala Valentín Cardedera • Osca

1992

Sala Luzán de la CAI • Saragossa

Galeria Biosca • Madrid

1993

Centro de Exposiciones y Congresos • Madrid

Galeria Fons d'Art • Olot

1994

Caja Rural • Saragossa

Llegat Beulas, Sala Valentín Cardedera • Osca

1997

Beulas: Obra sobre paper, UNED • Osca

Sala Genaro Plaza • Osca

Caja Rural • Osca

1998

Palau de Caramany • Girona

Galeria El Claustre • Girona

Paisajes Monegrinos, Ibercaja • Osca

2000

Castell de Benedormiens • Castell d'Aro

2001

Beulas en el tiempo, Galeria Aroya • Saragossa

2002

Instituto de Estudios Sijenenses • Sijena

2003

Galeria Labati • Aragües del Puerto

Galeria Aroya Antigüedades • Saragossa

Palau de Caramany • Girona

El Claustre • Girona

2004

Galeria La Carboneria • Osca

2005

Sala UNED • Calatayud

Galeria d'art Torre Baró • La Selva del Camp, Tarragona

2006

Galeria Ansorena • Madrid

Exposició per la Creu Blanca, Palacio Villahermosa • Osca

Galeria Arrechea • Jaca

2007

Sala enclaustrada • Sant Juan de la Peña

2008

La despulla de la natura, Museu d'Art • Girona

Paisajes al límite, Galeria Aragonesa de Arte • Saragossa

Atardecer en la viña, Galeria de Buena Tinta • Altea, Marina Baixa, Alacant

2009

La esencia del paisaje, Galeria La Carboneria • Osca

Feria Estampa, Consorci Goya-Fuendetodos • Saragossa

Abrir el Horizonte, CDAN • Osca

Beulas es troba amb el gòtic, Església de Sant Francesc • Montblanc

Fundació Àngel Planells • Blanes

2010

Galeria Ansorena • Madrid

Entre Azules, Galeria A del Arte • Saragossa

2012

La poètica dels paisatges, Casa de la Paraula • Santa Coloma de Farners

2013

Galeria A del Arte • Saragossa

Obra Gràfica • Fuendetodos

2016

Galeria A del Arte • Saragossa

2017

Galeria A del Arte • Saragossa

2021

Els nostres beulas, Casa de la Paraula • Santa Coloma de Farners

I al voltant de 115 exposicions col·lectives.

Ajuntament de
Santa Coloma
de Fàbregas

ANY
BEU
LAS

Diputació de Girona

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Consell Comarcal
de la Selva